

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-28>

**INTEGRITY AS A LEGAL CATEGORY IN PUBLIC SERVICE:
PROBLEMS OF NORMATIVE DEFINITION**

**ДОБРОЧЕСНІСТЬ ЯК ЮРИДИЧНА КАТЕГОРІЯ В ПУБЛІЧНІЙ
СЛУЖБІ: ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНОГО ВИЗНАЧЕННЯ**

Dobrianska N. V.

*Candidate of Law, Professor,
Associate Professor
at the Department of State
Law and Humanities Scientific
Humanitarian Institute
V. I. Vernadsky
Taurida National University
Kyiv, Ukraine*

Добрянська Н. В.

*кандидат юридичних наук, професор,
професор кафедри державно-правових
і гуманітарних наук
Навчально-науковий гуманітарний
інститут
Таврійського національного
університету ім. В. І. Вернадського
м. Київ, Україна*

У сучасних умовах трансформації системи публічної служби в Україні категорія доброчесності набуває ключового значення як один із базових принципів функціонування державного апарату. Після ухвалення антикорупційного законодавства, зокрема Закону України «Про запобігання корупції» [1], доброчесність стала не лише етичним орієнтиром, а й юридично значущим критерієм оцінювання діяльності публічних службовців. Водночас чинне законодавство не містить чіткого та уніфікованого визначення критеріїв такої вимоги як доброчесність, що породжує проблеми тлумачення цього поняття та практичного застосування. Нечіткість нормативних формулювань, відсутність прозорих критеріїв оцінювання та ризики суб'єктивізму в дисциплінарних і кадрових процедурах актуалізують необхідність доктринального осмислення доброчесності саме як юридичної категорії, а не лише морально-етичної характеристики.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про державну службу» принцип доброчесності визначається як спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмова державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень [2].

Аналіз нормативного визначення принципу доброчесності, закріпленого у ст. 4 Закону України «Про державну службу», дає підстави для виокремлення низки юридично значущих критеріїв, що розкривають зміст цієї категорії. Передусім ідеться про пріоритет публічного інтересу як визначальну спрямованість діяльності державного служ-

бовця. Така спрямованість передбачає, що рішення та дії службовця повинні бути об'єктивно орієнтовані на задоволення суспільних потреб, реалізацію завдань і функцій держави, а не на досягнення особистої вигоди. Відповідно, критерієм доброчесності виступає здатність особи діяти в інтересах держави та суспільства навіть за наявності альтернатив, що потенційно можуть відповідати її приватним інтересам.

Другим змістовним критерієм є недопущення превалювання приватного інтересу під час здійснення службових повноважень, що охоплює як відсутність реального чи потенційного конфлікту інтересів, так і активний обов'язок службовця вживати заходів для його запобігання та врегулювання. У цьому аспекті доброчесність проявляється не лише як пасивна відмова від неправомірної вигоди, а як усвідомлене самообмеження у використанні наданих повноважень у власних цілях.

Із наведеного визначення також логічно випливає критерій об'єктивності та неупередженості, що означає рівне ставлення до всіх суб'єктів правовідносин, прийняття рішень на підставі закону й фактичних обставин справи, без впливу особистих симпатій, антипатій чи інших позаправових чинників. У цьому контексті доброчесність функціонує як внутрішній регулятор дискреційних повноважень службовця.

Крім того, реалізація принципу доброчесності невіддільна від дотримання законності, оскільки захист публічного інтересу можливий виключно в межах і спосіб, передбачені законодавством. Таким чином, доброчесність виступає комплексною юридичною категорією, що поєднує матеріальний аспект (спрямованість на публічний інтерес) і поведінковий аспект (відмова від домінування приватного інтересу), а також передбачає активну позицію службовця щодо забезпечення неупередженості та законності у здійсненні публічно-владних повноважень.

У науковій літературі пропонується більш широкий підхід до розуміння цього поняття. Зокрема, на думку Д. М. Белова та М. В. Белової, доброчесність виступає не лише як нормативна вимога, але й як суспільний ідеал, що формує відповідну правову культуру та правосвідомість як серед представників влади, так і серед громадян. При цьому, як вважають вчені, у системі органів державної влади доброчесність є невід'ємним елементом правового статусу публічного службовця та важливою складовою процесу проходження державної служби [3, с. 217].

Можна погодитися з думкою про те, що доброчесність у системі публічної служби доцільно розглядати у подвійній площині – і як нормативно закріплений принцип і як соціально-ціннісний орієн-

тир, що формує відповідний тип правової культури та правосвідомості. З одного боку, вона функціонує як юридична вимога, що визначає межі реалізації владних повноважень, встановлює стандарти поведінки та слугує критерієм оцінювання діяльності публічного службовця; з іншого – виступає суспільним ідеалом належного служіння державі, який забезпечує довіру громадян до інститутів влади та легітимність управлінських рішень. У цьому контексті доброчесність набуває системоутворюючого значення для правового статусу публічного службовця, оскільки впливає не лише на обсяг його прав та обов'язків, а й на вимоги до професійної етики, процедури добору, оцінювання та притягнення до відповідальності. Тобто цей принцип постає не додатковою моральною характеристикою, а інтегрованим елементом проходження державної служби, що поєднує юридичний, етичний і соціальний виміри та забезпечує сталість публічно-службових відносин.

Деякі науковці, досліджуючи питання доброчесності в окремих галузях публічної служби, зокрема у судово-експертній діяльності, доходять висновку про те, що принцип доброчесності має важливе значення для забезпечення цілісності, надійності та довіри до судово-експертної роботи. Дотримуючись принципів чесності, об'єктивності, конфіденційності, точності та уникнення конфлікту інтересів, експерти під час проведення різних експертиз відіграють вирішальну роль у системі правосуддя [4, с. 254].

Інші вчені до критеріїв доброчесності публічних службовців відносять: дотримання норм профільних законів України, антикорупційного законодавства, етичних кодексів/правил; відповідність рівня життя наявному майну та одержаним легальним доходам [5, с. 140].

Водночас запропоновані критерії доброчесності публічних службовців відображають як формально-правовий, так і матеріальний аспекти цієї категорії. Перший із них передбачає поведінкову відповідність установленим нормативним стандартам, тоді як другий орієнтований на оцінювання фактичної добропорядності особи через співвідношення її майнового стану з легальними джерелами доходу. У сукупності такі критерії дозволяють конкретизувати зміст принципу доброчесності та трансформувати його з декларативної норми у вимірюваний інструмент правової оцінки діяльності публічного службовця, що має особливе значення в умовах підвищених вимог до прозорості та підзвітності публічної влади.

Узагальнюючи проведений аналіз нормативного визначення принципу доброчесності, наукових підходів до його розуміння та галузевої специфіки реалізації в окремих сферах публічної служби, можна дійти висновку, що доброчесність є комплексною юридичною категорією,

яка поєднує ціннісний, поведінковий і правовий виміри. Її зміст конкретизується через систему взаємопов'язаних критеріїв, що дозволяють трансформувати абстрактний принцип у практично застосований стандарт оцінювання діяльності публічного службовця.

До узагальнених критеріїв доброчесності публічних службовців доцільно віднести: пріоритет публічного інтересу в службовій діяльності; недопущення превалювання приватного інтересу; своєчасне запобігання та врегулювання реального і потенційного конфлікту інтересів; об'єктивність та неупередженість під час прийняття рішень; дотримання принципу законності та меж наданих повноважень; усвідомлене самообмеження у використанні службового становища; додержання норм профільного законодавства, антикорупційних приписів та етичних кодексів; забезпечення чесності, професійної точності, конфіденційності та відповідальності за результати службової діяльності; а також відповідність рівня життя, майнового стану та способу життя задекларованим і легально отриманим доходам.

Література:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
2. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>.
3. Белов Д. М., Белова М. В. Доброчесність в органах державної влади як елемент правової ідеології сучасного суспільства. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2024. Вип. 86. Ч. 5. С. 213–217. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.32>.
4. Топчій В. В. Визначення та нормативне закріплення якості доброчесності в діяльності експертного забезпечення правосуддя. *Ірпінський юридичний часопис* : науковий журнал. 2025. Вип. 1(18). С. 249–257. DOI [10.33244/2617-4154.1\(18\).2025.249-257](https://doi.org/10.33244/2617-4154.1(18).2025.249-257).
5. Рядінська В. О., Гаврилюк Л. В. Правові проблеми визначення критеріїв доброчесності публічних службовців. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія : Юридичні науки*. 2023. Т. 34(73). № 4. С. 134–142. DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2023.4/20>.